

FRIDECZKY KATALIN

Szövetségesek

Kriszta megpróbálta rávenni Milánt, hogy szoktassa le a feleségét az apró ajándékok küldözgetéséről. Végtere is ő a férj szeretője, ízlése ellen való, hogy elfogadja.

A feleség viszont végtelenül hálás Krisztának, amiért az kirángatta férjét a depresszióból.

A hosszú alkotói válság után Milán most újra fest, még hozzá nagy kedvvel, és jó az, amit csinál. Eddig nem csinált semmit, azt is rosszul, ha mégis. Az asszony nem tudja, vagy nem hajlandó tudomást venni arról, hogy férje és Kriszta szeretők. Az ajándékokat ezért küldi. Ártatlanul, jó-hiszeműen, hálából.

Milán kínosan feszeng a két nő között. Kezében az ajándék. Átadja, ne adja? Eleinte átadta, de Kriszta tiltakozása után már nem olyan biztos benne, hogy ezt kell tennie. Az ajándékokat bizonytalan ideig parkoltatja a hátizsákjában, majd bedobja az első kukába.

– Mért nem hívjuk meg Krisztát soha? – kérdezi a feleség.

Általában nagy a jövés-menés náluk, a barátok, ismerősök, modellek, kritikusok, rajongók rajokban lepik el a házukat. Kriszta sosincs köztük. Tendenciózan. Ebből már sok mindent sejteni lehetne, de az asszony nem alapoz sejtésekre. Ő biztosra megy. Biztos az, amiről ő nem tud. A többi nem érdekli.

Milán és a felesége, Isten tudja, mióta élnek együtt, nem tartják számon. Együtt vannak és kész, nincs ezen mit gondolkodni. A kapcsolatuk folyik, mint víz a csapból. Megnyitod, elzárod, igény szerint.

Milán és Kriszta, a festő modellje az ágyon hevernek. Meleg van, nincs rajtuk takaró. Meztelenek. Túl vannak a szeretkezésen éppen. Hűsölnek, szellőztetik magukat, közben koktélt kortyolgatnak, cigarettáznak. A nyitott erkélyajtón meglibben a függöny. Csöng a telefon. Milán érte nyúl. A felesége az. Kriszta csöndben van, amíg beszélgetnek.

Milán váratlanul átnyújtja neki a készüléket. Kriszta felhúzott szemöldökére vállrándítás a válasz. Kriszta képzeletében lezajlik a nagy leszámolás. Az asszony tetemre hívja, s neki nincs válasza rá.

– Kriszta? Szervusz, csak azt akarom mondani, hogy köszönöm!

Kriszta hebeg-habog, nem érti, mit köszön, mi ez az egész. Naivitás vagy a színjáték olyan foka, amitől már hány az ember?

– Kérlek, továbbra is ösztökéld az emberemet, terád hallgat! Végtelenül hálás vagyok neked, Milán egészen ki van cserélve! Te nem is tudod, mi az, egész nap nézni, hogy az ágyban fetreng és megállás nélkül iszik, és hónapszám nem csinál semmit!

– Nem, tényleg nem tudom – motyogja erre Kriszta, s kedve szerint hozzátenné még: – Milán jó bika, egymás után több numerára is képes! Ezt meg te nem tudod.

A kínos beszélgetésnek vége szakad, Kriszta megkönnyebbülve bújik Milán mellé, de azért nem bánta volna, ha ezt az ajándékot sem adja át.

Milán leteszi a poharát, magához öleli Krisztát és ráfordul. Ölekeznek. Hullámzó testük később helyet kap a vásznon. Milán leghíresebb képe lesz az Interferencia.

Együtt vannak, nincs ezen mit gondolkodni. A kapcsolatuk folyik, mint sziklából a forrás. Kiapadhatatlan, s az Óceánba tart.

Egy padon találkoztak a Parkban. Kellemes nyári délután volt, az alkonyi fények fáradt aranya ragyogta be a lombokat hátulról és alulról. A napnak legszebb szaka ez. Nem harsog és nem követelőzik. Békés és megértő.

Az asszony földig érő fehér ruhában közeledett a vízparti ösvényen. A nap hátulról világította meg karcsú alakját, mely áttetszett a könnyű anyagon. Kriszta nem ment elé, megvárta, míg a padhoz ér. Sosem látták egymást azelőtt, de mindketten tudták, hogy egymásra várnak.

– Milyen szép vagy! – kiáltottak fel szinte egyszerre, őszinte elragadtatásban.

A beszélgetés elkerülhetetlen volt, régóta tudták mindketten. Érveiket gondolatban már jó előre felsorakoztatták, védekező- és támadóállásra egyaránt felkészülve.

A *helyzetről* akartak beszélni. De ahogy meglátták egymást, elfelejtkeztek erről.

Hosszan ültek egymás kezét fogva szótlankul, s nézték a lassan hömpölygő folyónak azt a szeletét, amit szemhatáruk befogott.

A két nő sziluettje lassan beleolvadt az estébe.

Milán nem került szóba.